

הַלְבוֹת שְׁלוּחִין וְשִׁתְפִין פָּרָק ב

א. אֵין הַגּוֹי נַעֲשֶׂה שְׁלִיחַ לְדַבֵּר מִן הַדְּבָרִים שְׁבַעוּלָם, וְכֵן אֵין יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה שְׁלִיחַ לַגּוֹי לְדַבֵּר מִן הַדְּבָרִים: שְׁנֵאמַר "בֶּן תִּרְיָמוּ גַם-אַתָּם" (במדבר יח, כח) מֵה "אַתָּם" בְּנֵי בְרִית, אֲף שְׁלוּחֶכֶם בְּנֵי בְרִית; וְהוּא הַדִּין לְכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. וּמֵה מְשַׁלְחֶכֶם בֶּן בְּרִית, אֲף בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה הַמְּשַׁלַּח בֶּן בְּרִית.

ב. עוֹשֶׂה אָדָם שְׁלִיחַ אִישׁ אוֹ אִשָּׁה, וְאִפְלוּ אִשָּׁת אִישׁ; וְאִפְלוּ עֶבֶד וְשִׁפְחָה הוֹאִיל וְהֵן בְּנֵי דַעַת וְיִשְׁנֹן בְּמִקְצַת מִצְוֹת, נַעֲשִׂין שְׁלוּחִין לְמִשְׁאֵל וּמִתָּן. אָבֵל מִי שְׁאִינוּ בֶּן דַּעַת, וְהֵן חֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן אֵינָן נַעֲשִׂין שְׁלוּחִין; וְלֹא עוֹשִׂין שְׁלִיחַ, אֶחָד הַקָּטָן וְאֶחָד הַקָּטָנָה.

ג. לְפִיכָף הַשּׁוֹלַח בְּנוֹ קָטָן אֲצֵל הַחֲנוּנִי, וּמִדָּד לוֹ בְּאִיסָר שְׁמֹן, וְנָתַן לוֹ אֶת הָאִיסָר, וְאָבַד אֶת הַשְּׁמֹן וְאֶת הָאִיסָר הַחֲנוּנִי חֵיב לְשַׁלֵּם: שְׁלֹא שְׁלַחוּ אֶלָּא לְהוֹדִיעוֹ, וְלֹא הָיָה לוֹ לְשַׁלַּח אֶלָּא עִם בֶּן דַּעַת. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֵה. וְאִם פֶּרֶשׁ וְאָמַר לוֹ שְׁלַח לִי עִם הַקָּטָן, הָרִי זֶה פְּטוּר.

ד. הָאוֹמֵר לְחִבְרוֹ מִנֵּה שֵׁישׁ לִי בִידֶךָ, בֵּין מְלוֹה בֵּין פְּקֻדוֹן, שְׁלַחְהוּ לִי בִיד פְּלוּנִי אִפְלוּ הָיָה קָטָן אִם רָצָה לְשַׁלְּחוֹ בִידוֹ, נִפְטָר; וְאִינוּ חֵיב בְּאַחֲרִיוֹתוֹ.

ה. וְכֵן שְׁנַיִם שֶׁהִתְנוּ בֵּינֵיהֶם שְׁכָל מִי שְׁיִרְצָה לְשַׁלַּח לְחִבְרוֹ, מְשַׁלַּח בִּיד מִי שְׁיִרְצָה הַמְּשַׁלַּח הָרִי זֶה מְשַׁלַּח בִּיד מִי שְׁיִרְצָה לוֹ שֶׁהוּא רְאוּי לְהוֹלִיךְ דָּבָר זֶה; וְאִם אָבַד אוֹ נִגְנַב בַּדֶּרֶךְ, אוֹ שִׁכְפַּר בּוֹ הַשְּׁלִיחַ הָרִי הַמְּשַׁלַּח פְּטוּר, שְׁכָל תְּנָאִי שְׁבִמְמוֹן קָיָם.

ו. הַשְּׁלִיחַ שֶׁקָּנָה אוֹ שִׁמְכָר, וְהוֹדִיעַ שֶׁהוּא שְׁלִיחַ בְּדָבָר זֶה לְפְלוּנִי אֲף עַל פִּי שִׁמְשֹׁךְ אוֹ הַמְּשִׁיךְ, וְנִמְצָא שֶׁעֲבָר עַל דַּעַת מְשַׁלְּחוֹ בְּטַל הַמִּקְח, וּמַחְזִיר. וְאִם לֹא הוֹדִיעַ שֶׁהוּא שְׁלִיחַ נִקְנָה הַמִּקְח, וְהָיָה הַדִּין בֵּינוֹ וּבֵין זֶה שֶׁשְׁלַחוֹ.

ז. רְאוּבֵן שֶׁקָּנָה שְׂדֵה מְשֻׁמְעוֹן, וְאָמַר לוֹ לְלוּי קְנִיתִי אוֹתָהּ, וְכָתַב שְׁטָר מִכָּר בְּשֵׁם לְוִי, וְחָזַר רְאוּבֵן וְאָמַר לְשֻׁמְעוֹן לַעֲצָמִי קְנִיתִיהָ, חָזַר וְכָתַב לִי שְׁטָר מִכָּר בְּשֵׁמִי אֵין כּוֹפִין אֶת הַמּוֹכֵר לְכָתַב לוֹ שְׁטָר אַחֵר בְּשֵׁם רְאוּבֵן. וְאִם הִתְנָה עִמּוֹ בַּתְּחִלָּה וְאָמַר לוֹ לַעֲצָמִי אֶקְנֶהּ, וְזֶה שֶׁאֶכְתֹּב שְׁטָר בְּשֵׁם לְוִי כְּדִי שְׁלֹא יִדְעוּ בִּי שְׁאֲנִי הוּא הַקּוֹנֶה הָרִי זֶה כּוֹפֶהוּ לְחָזֵר וּלְכָתַב שְׁטָר אַחֵר בְּשֵׁמוֹ.

ח. הַסֶּרְסוּר שְׁלִיחַ הוּא, אֶלָּא שֶׁהוּא נוֹטֵל שָׂכָר עַל שְׁלִיחוֹתוֹ; לְפִיכָף אִם שָׁנָה עַל דַּעַת הַבְּעָלִים, מְשַׁלֵּם מֵה שֶׁהִפְסִיד. כִּי־צַד: הָרִי שֶׁנָּתַן רְאוּבֵן חֶפֶץ לְשֻׁמְעוֹן הַסֶּרְסוּר, וְאָמַר לוֹ מִכָּר לִי זֶה וְאֵל תִּמְכֹּר בְּפָחוֹת מִמָּאָה, וְהִלֵּךְ וּמָכְרוּ בַּחֲמִשִּׁים מְשַׁלֵּם חֲמִשִּׁים מִבֵּיתוֹ; מָכְרוּ בְּמֵאֲתַיִם, הִכָּל לְרְאוּבֵן. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֵה.

ט. רְאוּבֵן אוֹמֵר בְּמָאָה אֶמְרָתִי לָךְ לְמִכָּר, וְהַסֶּרְסוּר אוֹמֵר בַּחֲמִשִּׁים אֶמְרָתִי לִי, וְכֵן בַּחֲמִשִּׁים מִכְרָתִי נִשְׁבַּע הַסֶּרְסוּר שְׁבוּעַת הַתּוֹרָה, שֶׁהָרִי הוֹדָה בְּמִקְצַת. וְאִם כָּבַד נָתַן לוֹ הַחֲמִשִּׁים נִשְׁבַּע הַסֵּת שֶׁעָשָׂה שְׁלִיחוֹתוֹ, וְזוֹכָה הַלּוֹקֵחַ.

י. וְאִם יָדַע הַלּוֹקֵחַ שֶׁחֶפֶץ זֶה שֶׁלְרְאוּבֵן הוּא, וְשֶׁזֶה הַמּוֹכֵר סֶרְסוּר הוּא יַחְזִיר הַחֶפֶץ לְבַעֲלּוֹ; וַיַּחֲרִים עַל מִי שֶׁנָּתַן לוֹ רְשׁוּת לְמִכָּר בַּחֲמִשִּׁים, אוֹ שֶׁרָצָה בַּחֲמִשִּׁים, וְחָזַר בּוֹ אַחֵר שֶׁקְנִיתִי.

יא. כל סרסור שהודיע ללוקח שחפץ זה או קרקע זו שלראובן הן, ואחר שקנה הלוקח אמר ראובן איני רוצה למכר בדמים אלו מחזיר הלוקח, שהרי לא פסק דמים ואמר לו מכר בכך וכך. וכל סרסור שאבד החפץ מידו, או נגנב, או נשבר חייב לשלם, מפני שהוא נושא שכר.

יב. הלוקח כלים מבית האמן לשגרן לבית חמיו, ואמר לו אם מקבלין אותן ממני אני נותן את דמיהם, ואם לאו אתן לך שכר מעט, ונאנסו בהליכה הרי זה חייב לשלם; ואם נאנסו בחזירה, פטור.

יג. נטלן על מנת למכרן לאחרים, ואמר לו אם ימכרו במקום פלוני או עד זמן פלוני, אתן לך דמים כך וכך, ואם לא ימכרו, אחזירם לך, ונאנסו, בין בהליכה בין בחזירה חייב לשלם.

יד. כל שליח שטען שארעו אנס פלוני, והפסיד כך וכך הרי זה נשבע שבועת השומרין על טענתו, ויפטר. ואם היה האנס במקום שאפשר להביא עליו עדים, או דבר שהוא ידוע וגלוי לכל, שהרי ימצא עדים הרי זה צריך להביא ראיה על טענתו; ואם לא הביא עדים אינו נאמן, ומשלם.

טו. מעשה באחד שאמר לשלוחו קנה לי ארבע מאות גרבי יין, ממעות שהיו לו בידו, וקנה לו, ונמצאו חמץ. ואמרו חכמים מניין גדול בזה שהחמיץ, קול יש לו, והואיל ואפשר להביא ראיה, יביא ראיה שהיה יין בעת שלקחו ויפטר; ואם לא יביא ראיה, ישלם. וכן כל כיוצא בזה מדברים שהראיה מצויה בהן.

טז. אבל דבר הנעלם שאין ראיתו מצויה, ישבע עליו השליח. וכן הדין בכל טענה שיטען השתף כיוצא בזה, וכן הדין בטענת השומרין אם הראיה יכולה להיות או יביא ראיה על טענתו, או ישלם כמו שבארנו.

הלכות שלוחין ושתפין פרק ג

א. מי שהיתה לו קרקע תחת יד אחד, או שהיו לו מטלטלין פקדון, ורצה לעשות שליח לדון עם זה, ולהוציא הקרקע או הפקדון מתחת ידו הרי זה כותב לו הרשאה. וצריך לקנות מידו שהרשהו, ואמר לו לך דון וזכה והוצא לעצמך, וכיוצא בענינים אלו; ואם לא כתב לו כן, אינו יכול לדון עמו, מפני שהוא אומר לו, אין אתה בעל דיני.

ב. אף על פי שכתב לו כן, אינו אלא שליח, וכל מה שיזכה בו, הרי הוא שלמשלחו. וכל ההוצאות שיוציא השליח על דין זה שהרשה בו, הרי המשלח חייב בהן: שפך כותבין בהרשאה, כל שתוציא בדין זה, עלי לשלמו.

ג. הקנה לזה המרשה שלישי או רביע מה שיש לו ביד חברו, הרי זה דין על הכל: הואיל ודן על חלקו, והרי הוא בעל דינו בחלקו דן על הכל.

ד. אחד מן האחים שלא חלקו, או מן השתפין, שבא לתבע תובע על הכל: הואיל ויש לו חלק בזה הממון, אינו צריך הרשאה משאר שתפין. ואין השתף האחר יכול לומר לשתפו

שָׁדָן, אֱלֹהֵי הַיִּתִּי אֲנִי הַתּוֹבֵעַ הַיִּתִּי טוֹעֵן טַעֲנָה אַחֶרֶת וּמַחִיב
בְּעַל דִּינִי, שֶׁהָרִי אוֹמְרִין לוֹ, לָמָּה לֹא בָאתָ לַתְּבַע גַּם אֹתָהּ.

ה. לְפִיכָף אִם הָיָה מִמְּדִינָה אַחֶרֶת, יֵשׁ לוֹ לַחֲזֹר עַל בְּעַל הַדִּין,
וְלִדְוֹן עִמּוֹ, וְלֹאמַר לוֹ אֲנִי אֵינִי מוֹדָה בְּכָל מָה שֶׁטָּעַן שְׁתָּף שָׁלִי;
לְפִיכָף יֵשׁ לַנִּתְבַּע לַעֲכָב וְלֹאמַר לָזֶה, אוֹ דִּוֵּן עִמִּי בְּחִלְקָךְ אוֹ
הִבֵּא הַרְשָׁאָה, שֶׁהָרִי מִמּוֹן שְׁנֵיכֶם בְּיָדִי וּשְׁנֵיכֶם בְּעַלִּי דִּינִי,
וְלִמָּחָר יָבוֹא אַחִיד אוֹ שְׁתַּפָּךְ וַיִּתְּבַע גַּם הוּא.

ו. הַבְּעַל בְּנִכְסֵי אִשְׁתּוֹ, צָרִיךְ הַרְשָׁאָה; וְאִם יֵשׁ שָׁם פְּרוֹת בְּקִרְקָע
מִתּוֹךְ שֵׁישׁ לוֹ לְדוֹן עַל הַפְּרוֹת שֶׁהָרִי הֵן שָׁלוֹ, דֵּן עַל הָעֵיקָר,
וְאֵינּוּ צָרִיךְ הַרְשָׁאָה מֵאִשְׁתּוֹ, שְׂאֵם אֵין קִרְקָע אֵין לוֹ פְּרוֹת.

ז. מִי שֶׁהָיָה לוֹ בֵּיד חֲבֵרוֹ פְּקֻדוֹן אוֹ מַלְוָה, בֵּין מִטְּלָטְלִין בֵּין
מַעֲוֹת, וְעָשָׂה שְׁלִיחַ בְּעֵדִים לְהַבִּיאַן לוֹ הַרְשׁוֹת בֵּיד זֶה שֶׁהֵם
אֲצִלּוֹ: אִם רָצָה לָתֵן נִפְטָר וְאֵינּוּ חַיִּב בְּאַחֲרִיּוּתָן, שֶׁהָרִי נָתַן
לְשִׁלּוּחֹ; וְאִם לֹא רָצָה לָתֵן אֵינּוּ נֹתֵן, שְׂאִין זֶה בְּעַל דִּינּוֹ עַד
שִׁיבּוֹא בְּהַרְשָׁאָה עַל הַפְּקֻדוֹן. וְכָל הַבֹּא בְּלֹא הַרְשָׁאָה, הָרִי הוּא
בְּכָלֵל הַנֶּאֱמָר בָּהֶן "וְאֲשֶׁר לֹא-טוֹב עָשָׂה, בְּתוֹךְ עַמּוֹ" (יחזקאל
יח, יח).

ח. הַתּוֹבֵעַ חֲבֵרוֹ בְּדִין בְּמִטְּלָטְלִין אוֹ בְּמַעֲוֹת שֶׁהִפְקִיד אֲצִלּוֹ,
וְכִפָּר בּוֹ אֵינּוּ יָכוֹל לְכַתֵּב הַרְשָׁאָה עָלָיו: שְׁנִמְצָא זֶה כְּמִשְׁקָר
שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ הַרְשִׁיתִיךָ לְטַל מָה שֵׁישׁ לִי בֵּיד פְּלוֹנִי, וְכִכָּר
אָמַר פְּלוֹנִי שְׂאִין לוֹ אֲצִלּוֹ כְּלוּם.

ט. וְכֵן מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב לוֹ חֲבֵרוֹ שְׁבוּעָה, אֵינּוּ יָכוֹל לְהַרְשׁוֹת עָלָיו
אַחֵר לְהַשְׁבִּיעוֹ: שְׂאִין שֶׁם דְּבָר שִׁיקָנָה לוֹ, וְאֵין אָדָם מִרְשָׁה עַל
תְּבִיעַת דְּבָרִים, שְׂאִין הַדְּבָרִים נִקְנִין, אֲלֹא עַל תְּבִיעַת הַמָּמוֹן.

י. מִי שֶׁהָיָה לוֹ מַעֲוֹת פְּקֻדוֹן בֵּיד אַחֵר, וְרָצָה לְהַרְשׁוֹת שְׁלִיחַ
לְהַבִּיאַן אֵין הַקְּנִינִן מִיָּדוֹ מוֹעִיל בָּזֶה, שְׂאִין הַמִּטְבַּע נִקְנָה
בְּחִלְפִין. אֲלֹא פִיּוֹצֵד עוֹשֶׂה: נֹתֵן לוֹ קִרְקָע כָּל שֶׁהוּא, וּמִקְנָה
לוֹ הַמַּעֲוֹת עַל גִּבָּן כְּדִי לְהוֹצִיאַן בְּהַרְשָׁאָה זֶה; וְהוֹלֵךְ וְדֵן עִמּוֹ,
וּמוֹצִיאַן.

יא. הָיְתָה לוֹ מַלְוָה בֵּיד אַחֵר אֵינּוּ יָכוֹל לְכַתֵּב הַרְשָׁאָה עָלֶיהָ,
וְאִפְלוּ הָיָה חוֹב בְּשִׁטָּר, מִפְּנֵי שֶׁהַמַּלְוָה לְהוֹצָאָה נִתְּנָה, וְאֵין
אָדָם מִקְנָה לְחֲבֵרוֹ דְּבָר שֶׁאֵינּוּ בְּעוֹלָם. וְאֵין לָךְ דֶּרֶךְ שִׁיקָנָה
אָדָם בֶּה חוֹב אֲלֹא אוֹ בְּמַעֲמַד שְׁלִשְׁתָּן, וְהוּא דְּבָר שֶׁאֵין לוֹ טַעַם
כְּמוֹ שְׂבִאֲרָנוּ, אוֹ בְּהַקְנִית שִׁטָּר הַחוֹב עֲצָמוֹ בְּכַתִּיבָה וּמְסִירָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִקְנָה הַשְּׁעָבוֹד שְׁבוֹ. זֶה הוּא הַדִּין שִׁירָאָה לִי מִן
הַתְּלָמוֹד.

יב. אֲבָל גְּאוּנִים תִּקְנוּ שְׁכוּתֵבִין הַרְשָׁאָה אֶף עַל הַמַּלְוָה, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִטַּל כָּל אֶחָד מִמּוֹן חֲבֵרוֹ, וַיֵּלֶךְ לוֹ לְמַדִּינָה אַחֶרֶת; וְעוֹד
תִּקְנוּ שְׂאֵם הַרְשָׁה לְטַל מַעֲוֹת שֵׁישׁ לוֹ בֵּיד חֲבֵרוֹ אוֹ לַתְּבַע מִמֶּנּוּ
הַלּוֹאָה, וְלֹא הָיְתָה קִרְקָע לְמִקְנָה מִקְנָהוּ אַרְבַּע אֲמוֹת מִחִלְקוֹ
שְׂבִאֲרָץ יִשְׂרָאֵל, וּמִקְנָה לוֹ הַמַּעֲוֹת עַל גִּבָּן.

יג. וְדְבָרִים אֲלוֹ דְּבָרִים קָלִים הֵן עַד מְאוֹד, וְרַעוּעִים: שְׁזֶה
מִי יֹאמֵר שֵׁישׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִפְלוּ הוּא רָאוּי אֵינּוּ
בְּרִשּׁוֹתוֹ. וְהַגְּאוּנִים עֲצָמָן שֶׁתִּקְנוּ תִּקְנָה זֶה אָמְרוּ, שְׂאִין אוֹמְרִין
בֶּה יִקַּב הַדִּין אֶת הָהָר, וְאֵינָה אֲלֹא כְּדִי לְאִים עַל הַנִּתְבַּע: אִם
רָצָה לְדוֹן בְּהַרְשָׁאָה זֶה וּלְתֵן, נִפְטָר.

יד. ולמה יפטר, שאין זה הבא בהרשאה זו הרעועה פחות משליח שעשהו בעדים. אבל אם לא ירצה הנתבע לדון עמו אין כופין אותו לא לתן לו ולא להשבע, עד שיבוא בעל דינו.

טו. וכן הורו שאם היתה לו מלוה אצל חברו, בין בשטר בין בעדי קנין אף על פי שכפר בה בבית דין כותבין עליו הרשאה, מפני שהיא כפירת שעבוד קרקעות; אבל מלוה על פה שכפר בה, לא תקנו שיכתבו עליה הרשאה.

טז. מי שהרשה לאחר, ורצה לבטל השליחות ולהרשות לאחר הרי זה מבטל. ואין למרשה רשות לכתב הרשאה לאחר, שזה אומר לו אין רצוני שיהיה פקדוני ביד אחר. לפיכך אם התנה עליו שירשה הוא לאחר, ואחר לאחר הרי השליח כותב הרשאה לשני, ושני לשלישי: הכל לפי תנאו.

יז. הבא בהרשאה שמחל לזה הנתבע, או שמכר לו, או שמחל לו על השבועה, או שעשה עמו פשרה לא עשה כלום, שהרי אומר לו לתקן שלחתיך ולא לעות. לפיכך אם התנה עמו, בין לתקן בין לעות אפלו מחל לו על הכל, הרי זה מחול.

יח. ראובן שבא בהרשאה, ותבע שמעון אין שמעון יכול לדחותו ולומר לו, שמא המשלח אותך הרשה אחר ובטל שליחותך: שהרי ראובן אומר לו תן לי הפקדון שיש בידך, וזו הרשאתי תהי אצלך; ואם המפקיד הרשה אחר, הוא הפסיד על עצמו. ושמעון פטור, שהרי בהרשאתו נתן.

יט. ראובן שבא בהרשאת שמעון, ותבע לוי, ואמר לא היו דברים מעולם, אבל ישבע שמעון ויטל מוציאין הממון מיד לוי, ויהיה מנח עד שיבוא שמעון וישבע ויטל.

כ. וכן כל הדברים שתולה לוי בשמעון ידון עם ראובן, ויהיה הממון מנח עד שיבוא שמעון וישאל; ויש לראובן להחרים על מי שטוען טענת שקר, כדי לעכב הממון ולאחרו.

כא. נתחייב לוי שבועה אינו יכול לעכב ולומר איני נשבע, עד שאחרים בפני שמעון על מי שטוען עלי שקר: שאין זה החרם אלא תקנה קלה שתקנוה הגאונים האחרונים, כדי שיכוננו בעלי דינין טענותיהן; ואין מעכבין שבועתו שלזה, מפני תקנה זו הקלה.

הלכות שלוחין ושתפין פרק ד

א. כשירצו השתפין להשתתף, במה יקנה כל אחד מהן ממון חברו להשתתף בו: אם במעות נשתתפו יביא זה מעותיו, ויביא זה מעותיו, ויטילו אותן לכיס אחד, ויגביהו את הכיס שניהם.

ב. אבל אם כתבו שטר, והעידו עדים אף על פי שקנו מיד שניהם שיביא זה מאה וזה מאה, וישתתפו בהן לא קנו, ועדין לא נעשו שתפין: שאין המטבע נקנה בחליפין.

ג. לפיכך אם נשתתפו בשאר מטלטלין, כיון שקנו מידם שיביא זה חביתו שליין וזה כדו שלדבש, והרי נשתתפו בהן נעשו שתפין בהן. וכן אם ערכו פרותיהן, או ששכרו מקום בשתפות, והניח זה חביתו וזה כדו שנשתתפו בהן הרי אלו שתפין.

ד. כָּלֹּל שֶׁלִּדְבָר בְּכָל הַדְּרָכִים שְׁקוּנָה הַלּוֹקָח, בְּאוֹתָן הַדְּרָכִים
עֲצָמָן קוֹנִין הַשְּׁתַּפִּין זֶה מִזֶּה הַמָּמוֹן הַמָּטֵל בִּינֵיהֶם לְהַשְׁתַּפֵּף
בו.

ה. הָאֲמִנִין שֶׁנִּשְׁתַּתְּפוּ בְּאֲמָנוֹת אֶף עַל פִּי שְׁקָנוּ מִיָּדָם, אִינָן
שְׁתַּפִּין. פִּיֶּצֶד: שְׁנֵי חִיטִּים אוֹ שְׁנֵי אוֹרָגִים שֶׁהִתְנוּ בִּינֵיהֶם שְׁכָל
שִׁיקָח זֶה וְזֶה בְּמִלְאֲכָתוֹ, יִהְיֶה בִּינֵיהֶן בְּשׁוּוֹה אֵין כָּאֵן שְׁתַּפּוֹת
כָּלֹל, שְׁאִין אָדָם מְקַנָּה לְחִבְרוֹ דְּבָר שֶׁלֹּא בָּא לְעוֹלָם.

ו. אָבֵל אִם הָיוּ לוֹקָחִין הַבְּגָדִים מִמָּמוֹן עֲצָמָן וְתוֹפְרִין אוֹתָן
וּמוֹכְרִין, וְלוֹקָחִין הַשְּׁתִּי וְהָעָרֵב מִמַּעֲוִיתֵיהֶן וְאוֹרָגִים וּמוֹכְרִין,
וְנִשְׁתַּתְּפוּ בְּמָמוֹן שְׁלוֹקָחִין בּוֹ הָרִי אֵלּוֹ שְׁתַּפִּין; וְכָל שִׁירוּיָחוֹ
בְּשֹׁכֵר מִלְאֲכָתָן וּבִמְשָׁאֵן וּמִתְנָן, הָרִי הוּא לְאִמְצָע.

ז. הַשְּׁתַּפִּין שֶׁהִטִּילוּ לְכִיס זֶה מִנֶּה וְזֶה מֵאֵתִים וְזֶה שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת,
וְנִתְעַסְקוּ כָּלֵן בְּמָמוֹן, וּפָחַתוּ אוֹ הוֹתִירוּ הַשֹּׁכֵר אוֹ הַפָּחַת בִּינֵיהֶם
בְּשׁוּוֹה לְפִי מִנִּינָם, לֹא לְפִי הַמַּעֲוֹת. וְאִפְּלוּ לְקַחוּ שׁוֹר לְטִבִּיחָה,
שְׁאֵלוּ טִבְחוֹהוּ הָיָה כָּל אֶחָד נוֹטֵל מִבְּשָׂרוֹ כְּפִי מַעֲוִתָּיו אִם
מְכֻרוֹהוּ חֵי וּפָחַתוּ אוֹ הוֹתִירוּ, הַשֹּׁכֵר אוֹ הַפָּחַת לְאִמְצָע.

ח. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁנְשָׂאוֹ וְנִתְנוּ בְּמַעֲוֹת שֶׁנִּשְׁתַּתְּפוּ
בָּהֶן. אָבֵל אִם הַמַּעֲוֹת קִיָּמִין, וְעָדִין לֹא הוֹצִיאוּ אוֹתָן, וּפָחַתוּ
אוֹ הוֹתִירוּ מִחֲמַת הַמָּטֶבֶע, שֶׁשָּׁנְהוּ הַמֶּלֶךְ אוֹ אֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה
חוֹלְקִין הַשֹּׁכֵר אוֹ הַהֶפְסֵד לְפִי הַמַּעֲוֹת.

ט. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּסֵתָם. אָבֵל אִם הִתְנוּ שִׁיטֵּל בַּעַל הַמָּאָה
שְׁלֹשֶׁת רַבְעִים מִן הַשֹּׁכֵר, וְיִטֵּל בַּעַל הַמָּאֲתִים רַבִּיעַ, וְאִם יִפָּחַתוּ
לֹא יִפָּחַת זֶה שִׁיטֵּל שְׁלוֹשָׁה רַבְעֵי הַשֹּׁכֵר אֲלֹא רַבִּיעַ הַהֶפְסֵד,
וְיִפְסִיד זֶה שֶׁנוֹטֵל רַבִּיעַ הַשֹּׁכֵר שְׁלוֹשָׁה רַבְעִים מִן הַפָּחַת הָרִי
אֵלּוֹ חוֹלְקִין לְפִי מָה שֶׁהִתְנוּ, שְׁכָל תִּנְאִי שֶׁבְּמָמוֹן קָיָם.

י. שְׁתַּפִּין שֶׁהִתְנוּ בִּינֵיהֶם שִׁיעֲמָדוּ בְּשְׁתַּפּוֹת זֶה עַד זְמַן קָצוּב כָּל
אֶחָד מֵהֶן מַעֲכֵב עַל חֲבֵרוֹ, וְאִינוּ יָכוֹל לְחַלֵּק, עַד שִׁיִּגִיעַ הַזְּמַן,
אוֹ עַד שִׁיכָּלֶה כָּל מָמוֹן הַשְּׁתַּפּוֹת. וְאִין אֶחָד מֵהֶן יָכוֹל לְטַל
חֲלָקוֹ בְּקֶרֶן וְלֹא בְּשֹׁכֵר, עַד סוֹף הַזְּמַן.

יא. נִשְׁתַּתְּפוּ סֵתָם וְלֹא קָבְעוּ לָהֶם זְמַן הָרִי אֵלּוֹ חוֹלְקִין כָּל זְמַן
שִׁירָצָה אֶחָד מֵהֶן, וְזֶה נוֹטֵל חֲלָקוֹ מִן הַסְּחוּרָה וְזֶה נוֹטֵל חֲלָקוֹ.
וְאִם לֹא הָיָה בְּאוֹתָהּ הַסְּחוּרָה דִּין חֲלָקָה, אוֹ הָיָה בְּחֲלָקָתָהּ
הֶפְסֵד הָרִי אֵלּוֹ מוֹכְרִין אוֹתָהּ, וְחוֹלְקִין אֶת הַדָּמִים.

יב. הָיָה זְמַן יָדוּעַ לְמִכִּירַת אוֹתָהּ הַסְּחוּרָה יֵשׁ לְכָל אֶחָד מֵהֶן
לְעַכֵּב שְׁלֹא יִחְלָקוּ, עַד שֶׁתִּמְכַּר הַסְּחוּרָה בְּזְמַן הַיָּדוּעַ לְמִכִּירָתָהּ.
וְאִין אֶחָד מֵהֶן נוֹטֵל, לֹא מִן הַקֶּרֶן וְלֹא מִן הָרוּחַ, עַד זְמַן
הַחֲלָקָה, אֲלֹא אִם כֵּן הִתְנוּ בִּינֵיהֶם.

יג. הָיָה לָהֶם חוּב אֲצֵל אֲחֵרִים אִינוּ יָכוֹל לוֹמַר לְחֲבֵרוֹ לֹא נִחְלָק
עַד שֶׁנִּגְבָּה כָּל חוּב שִׁישׁ לָנוּ, אֲלֹא חוֹלְקִין; וְכִשְׁיִפְרְעוּ הַחוּבוֹת,
יֵטֵל כָּל אֶחָד חֲלָקוֹ.

יד. הָיָה עָלֵיהֶן חוּב לְאַחֵר אִם אִינָן אַחֲרָאִין זֶה לָזֶה, חוֹלְקִין;
וְלִכְשִׁיִּגִיעַ זְמַן הַחוּב לְפָרְעוֹ, יִתֵּן כָּל אֶחָד חֲלָקוֹ. וְאִם הֵן אַחֲרָאִין
כָּל אֶחָד מֵהֶן מַעֲכֵב לְחַלֵּק, עַד שִׁיִּגִיעַ זְמַן הַשֹּׁטֵר לְפָרְעוֹ וְיִפְרְעוּ
הַחוּב.

טו. וְלָמָּה מַעֲכֵב: שֶׁהָרִי חֲבֵרוֹ אוֹמַר לוֹ הוֹאִיל וְכָל אֶחָד מִמֶּנּוּ

חַיֵּב לְשֵׁלֶם כָּל הַשֹּׁטֶר, נִשָּׂא וְנִתֵּן בְּדָמִים אֵלּוּ עַד שִׁיגִיעַ הַזְּמָן.
אָמַר לוֹ חֲבֵרוֹ נַחֲלֵק, וְטַל אֶתָּה דָּמִים כְּנֶגֶד כָּל הַשֹּׁטֶר, וַעֲשֵׂה
בְּהֵן סְחוּרָה לְעֶצְמְךָ, וּתְשַׁלֵּם כָּל הַשֹּׁטֶר בְּזִמְנוֹ יֵשׁ לוֹ לְעַכְבַּ עֲדִין
וְלוֹמַר לוֹ שְׂמָא נִפְסִיד, וְהַשָּׁנִים מְרוֹיַחִין יֵתֵר מִן הָאֶחָד.

זו. הַנּוֹתֵן לְחֲבֵרוֹ מָמוֹן לִילָף בּוֹ לְמַדִּינָה פְּלוֹנִית לְסְחוּרָה, אוֹ
לְקָנוֹת בּוֹ פְּרוֹת לְסְחוּרָה, אוֹ לִישֵׁב בּוֹ בְּחָנוֹת אֵינּוּ יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ
וּלְהַחֲזִיר הַמָּמוֹן מִיַּד הַשֹּׁתֵף, עַד שִׁילָף לְמָקוֹם שֶׁהִתְנוּ וַיַּחֲזֹר,
אוֹ שִׁיקָנָה אוֹתָן הַפְּרוֹת וַיִּמָּכֵר, אוֹ עַד שִׁישֵׁב בְּחָנוֹת: שְׂזָה כְּמִי
שֶׁקִּבַּע זְמָן הוּא.